
de
Gouden
Kandelaar

DE FUNDAMENTEN

Deel 2

T. Austin-Sparks

aflevering 67

HOOFDSTUK DRIE

“Wanneer de grondslagen zijn vernield, wat kan dan de rechtvaardige doen?” (Ps. 11:3).

“Maar aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt. Daarom heet het: opgevangen naar den hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede, gaven gaf Hij aan de mensen” (Ef. 4:7,8).

“En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geleidingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde” (Ef. 4:11-16).

Bouwen brengt strijd met zich mee

We zullen nu verder gaan met een volgend aspect van dit belangrijke onderwerp van de fundamente. In die elfde psalm, van waaruit we onze overdenking begonnen zijn, is één kenmerk dat algemeen geldt als het gaat over fundamente en bouwen in het Woord van God. U herinnert zich dat David, toen hij deze psalm schreef, omgeven was door verraad, tegenstand en vijandschap. De goddelozen spanden de boog om de oprechten van hart in het duister te treffen. Temidden van die vijandschap spreekt de psalmist over de grondslagen en daarna zegt hij: “De HERE woont in Zijn heilig paleis.” Je ziet hier twee dingen, die altijd samengaan; ze horen bij elkaar, bouwen en strijd. De tempel, de grondslagen, en de tegenstander en de sfeer van strijd. U ziet deze twee door het hele Woord van God heen samengaan.

Als Nehemia de muren van Jeruzalem herbouwt zien we het zwaard en de troffel samengaan, het bouwen en de strijd horen bij elkaar. Als Salomo's tempel gebouwd wordt, heeft David alle omringende vijanden aan zich onderworpen om dat bouwen mogelijk te maken. Bouwen was niet mogelijk voordat de strijd zijn werk gedaan had. Als de oudtestamentische illustraties in het Nieuwe

Testament geestelijk worden uitgelegd, zie je deze dingen altijd bij elkaar. Waar sprake is van bouwen is ook altijd sprake van strijd.

Als we de eerste brief aan de Corinthiërs opslaan, zien we daar een zeer opvallend voorbeeld van deze waarheid. Het bouwen in die brief gaat gepaard met een geweldige strijd. Het strijden is gekoppeld aan het bouwen. Wanneer we bij de Efezebrief komen, zien we hetzelfde weer. Hier vinden we het Huis, “de woonstede Gods in de Geest”, hier zien we de gemeente die het lichaam van Christus is. Hier lezen we veel over de opbouw van het lichaam, maar ook lezen we dat dit alles plaatsvindt in de aanwezigheid van de vijand, de overheden en de machten, de wereldbeheersers dezer duisternis. Het bouwen gaat door temidden van strijd en conflicten. Hoofdstuk vier bevat al deze elementen. Als u deze verzen nu aandachtig door zou lezen, zou u ontdekken dat de apostel, wanneer hij spreekt over de opbouw van het lichaam en alles wat daarmee samenhangt, omringd werd door vijandigheid, gevaren en geestelijke tegenstand. Waarom spreekt hij anders over allerlei wind van leer, over het valse spel der mensen, over hun sluwheid die tot dwaling verleidt? Dit zijn elementen van de strijd, dit zijn de machten die de gemeente, het lichaam van Christus, tegenstaan. Dit zijn de dingen die te maken hebben met de ontwikkeling, de volmaking en uiteindelijke vervulling van Gods voornemen in de gemeente. Daar zijn deze dingen tegen gericht. En de apostel zegt met andere woorden dat het het allerbelangrijkste is dat de heiligen op een goed fundament staan, dat ze zo ver komen dat ze stevig staan en niet meer heen en weer geslingerd worden, dat ze vaststaan in volheid en dat ieder van hen een verantwoordelijk, betrouwbaar lid van het lichaam van Christus is. Dat is wat dit gedeelte in Efeze 4 wil zeggen.

Het belang van een stevig fundament

We willen nu meteen het doel zien waar het om gaat en daarna wat er nodig is om dat doel te realiseren. Wat is hier het doel? Het is dat ieder afzonderlijk lid van het lichaam van Christus ten volle zal functioneren, zijn verantwoordelijkheid zal dragen en zijn dienst zal vervullen, in een dusdanige positie dat hij in staat is, met de bekwaamheid van Christus, stand te houden tegenover de listen, sluweden en misleiding van de boze, tegenover alle winden van dwaalleer. Maar, geliefden, we zijn ons toch hopelijk allen bewust van de noodzaak in onze tijd dat ieder lid van Christus in die positie staat. De toestanden waar de apostel in zijn tijd tegen moest strijden, zijn dezelfde als die we vandaag de dag overal om ons heen zien. Uiteraard kwamen ze in zijn dagen door de gnostieken, mensen die beweerden wijsheid en kennis te bezitten. Paulus zei van deze gnostieken dat hun leer op deze wijze uitgewerkt werd: sluw-

heid, valsheid, allerlei wind van leer, valse leerstellingen. Wat ook de heden-daagse tegenhanger van de gnostiek mag zijn, het is alom verbreid. Over de hele wereld waaien er winden van valse leringen, vaak zo subtiel dat het natuurlijke verstand het niet doorziet, en het menselijk oordeel of onderscheidingsvermogen de fout niet kan ontdekken. Het wordt zo verpakt in bijbelse vormen en schriftuurlijke terminologie, dat de kinderen in het geloof, tegen wie Paulus spreekt, kinderen in de verkeerde zin van het woord, heel gemakkelijk meege-sleept worden. Het is niet verkeerd om een kind van God te zijn, een pasgebo-ren baby, maar het is wel verkeerd een kind te zijn als je een man moet wezen, en daar heeft de apostel het over. Met het oog op deze dingen en in de op de Schrift gebaseerde verwachting dat deze dingen zullen toenemen en steeds sub-tieler worden en zelfs met wonderen gepaard gaan, zag de apostel de noodzaak voor ieder lid van Christus om persoonlijk te kunnen standhouden tegen deze listen. Dit blijkt uit de woorden van de Geest door Paulus heen. Ieder christen moet persoonlijk een hecht fundament hebben en geworteld en gegrond zijn, zodat hij niet meegesleept zal worden. De bediening die we vandaag nodig heb-ben, is bediening in die richting. Sla acht op dit woord; dat zult u nodig hebben. Het zal niet lang duren of u zult allen met sommige van deze sluwe dwalingen, dit valse spel der mensen, deze golven en winden van leer geconfronteerd wor-den, als dat niet al gebeurd is. Tenzij u gegrondvest bent en werkelijke kennis bezit, wordt u meegesleept en verliest u alle grond onder uw voeten.

Nu we ons van de ernst van de situatie bewust zijn en de nood zien, geeft de Here ons dit woord en wij moeten het ter harte nemen. Elk lid van Christus, zonder uitzondering, dient een verantwoordelijk, functionerend lid te zijn en in-zicht te hebben. Als dat bij een lid niet het geval is, dan bevindt die zich in een gevaarlijke positie. Maar het hoeft u niet te verwonderen dat deze winden en golven een menigte christenen mee zullen slepen. Vroeg of laat stranden ze er-gens en weten niet waar ze zijn, omdat ze geen onderricht hebben ontvangen, ondanks het feit dat ze het Nieuwe Testament hebben, met daarin de brief aan de Efeziërs, die op zichzelf al genoeg zegt in verband hiermee. Ze zijn niet dui-delijk onderwezen en gegrond in Christus, om te kunnen onderscheiden, inzicht te hebben, te oordelen en stand te houden in de kwade dag.

De heiligen als bouwers

We willen dit gedeelte uit de Efezebrief nu wat nader gaan bekijken. “Ga-ven gaf Hij aan de mensen,” dat wil zeggen: “En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars.” Dit zijn de gaven die Hij aan de mensen gegeven heeft. “Mensen” betekent hier uiteraard alle uit-verkorenen. Evangelisten zijn gegeven om de uitverkorenen binnen te brengen,

de anderen om degenen die binnengebracht zijn verder te helpen. Met het oog op de gemeente als het lichaam van Christus, werden deze gaven door de Heer gegeven, op grond van Zijn troonsbestijging. Dit zijn de gaven, maar denk eraan dat ze voor een uitgesproken doel gegeven werden. Ze werden gegeven “om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben.” “Om de heiligen te volmaken tot het werk van de bediening,” zegt de Voorhoeve-vertaling. Bediening slaat hier niet op die van de apostelen, profeten, herders, leraars en evangelisten. Daar heeft het niets mee te maken. Die bediening, of, zoals de NBG zegt, dit dienstbetoon, houdt verband met de heiligen. Hun dienstbetoon ontstaat doordat ze volmaakt worden door de apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars. Het werk van deze gaven heeft als einddoel dat de heiligen zover komen dat ze hun dienst kunnen verrichten. En alleen als de heiligen bekwaam zijn om hun dienstbetoon te vervullen – en dat bedoel ik met functioneren – zijn zij veilig voor dwaalleer. Niet alleen de apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars staan in de bediening, maar alle heiligen zijn geroepen tot een bediening. Elke heilige, elk lid van het lichaam van Christus, heeft volgens Gods plan en bedoeling een bediening. En alleen als ze allen hun bediening vervullen, als ze bekwaam zijn om die bediening te vervullen, is de gemeente veilig. De bedieningen kunnen zo gevarieerd zijn, zo talrijk, als er leden zijn van het lichaam van Christus. “Om de heiligen te volmaken, tot het werk van de bediening.”

We willen heel duidelijk zijn in onze terminologie. (Om die reden gebruiken we hier de Voorhoeve-vertaling, omdat die meer met het Engels en met de grondtekst overeenkomt.) Dat woord “volmaken” roept misschien vragen op. U zegt: “Ja natuurlijk, als we volmaakt waren, dan konden we een bediening hebben. Maar dat zal nog heel lang duren, daar werken we langzaam naar toe. Dat vraagt veel tijd.” Maar dat is hier niet de betekenis van het woord volmaken. Het wordt vaak gebruikt als medische term en een meer letterlijke vertaling zou kunnen zijn “herstellen”, voor het herstel van de heiligen, voor het gezond maken van hen. Soms ook wordt het woord gebruikt voor het meubileren van een huis. U zou niet graag in een ongemeubileerd huis willen wonen. Voor we erin kunnen wonen, moeten we het eerst meubileren. In het Mattheüs-evangelie wordt het woord gebruikt in verband met de netten. In onze vertaling staat: “... ze waren bezig hun netten *in orde te brengen*” (te verstellen, Voorhoeve-vertaling). Dat is hetzelfde woord. Er zaten gaten in hun netten en daarom moesten die in orde gemaakt worden, zodat ze weer heel waren, geschikt voor hun werk. In die diepere betekenis van het woord waren het waarschijnlijk niet de volmaaktste netten die je kon vinden, maar het waren wel hele, complete netten. En dat is wat de apostel hier wil zeggen. Hij heeft het niet over een toestand van goddelijke volmaaktheid in ons, maar over een toestand van compleet

zijn in Christus. “Om de heiligen te repareren, zodat ze het werk van de bediening kunnen vervullen.” De netten werden gerepareerd in de hoop dat ze vis zouden vangen. Het probleem met zovelen en de reden waarom zovelen met deze winden van leer meegevoerd worden, is dat er gaten zijn, grote gaten in hun bevattingsvermogen van Christus, in hun kennis van Christus, in hun verstaan van de waarheid. Er zijn gaten, breuken, openingen waardoor de dwaalleer binnenkomt, en daarom moeten ze gerepareerd worden. En deze gaven worden alleen maar gegeven om de heiligen te repareren, heel te maken, zodat ze hun bediening kunnen vervullen. Het is zo anders dan de traditionele gang van zaken waar wij zo aan gewend zijn, waar de bediening iets is dat van de preekstoel of het podium tot ons komt en waar wij naar zitten te luisteren een aantal keren per week. En als je daarnaar geluisterd hebt, en ermee instemt, of juist niet, dan hebben we het wat ons betreft gehad. We hebben gedaan wat van ons verwacht werd, we hebben onze plicht gedaan, we hebben “onder de bediening gezeten”. Dat is zeker niet de bediening waar hier over geschreven wordt. De bediening is het gevolg in uw praktische functioneren, van wat de herder, de leraar of de evangelist doet, wat u doet als antwoord daarop. Dat is de bediening: de uitwerking in het hart van ieder lid van Christus. Als we dat zouden hebben zouden we een heel eind op weg zijn, dan zouden we veel verder zijn dan nu. Denkt u zich dat eens even in. Hoe ver zouden we zijn, als dat altijd zo geweest was? Als de evangelisten, profeten, herders en leraars hun functie in ons midden vervuld hebben en wij zouden daarmee naar de Heer zijn gegaan en gezegd hebben: “Nu Heer, dat moet in mij uitgewerkt worden. Ik ga dit tot mijn eigendom maken en in de kracht daarvan aan het werk.”

Veronderstel dat we dat gedaan hadden met elke boodschap die we ontvangen hadden, denkt u niet dat de gemeente dan stevig gefundeerd zou zijn? Er zou een totaal ander verhaal geschreven zijn over de sluwheid van de duivel die tot dwaling verleidt, als dit zo geweest was. We willen nu niet te veel naar anderen kijken, we willen in ons eigen hart kijken en zeggen: “Dit is voor mij bedoeld.” We moeten in ons eigen hart kijken en zeggen: Wat is de praktische uitwerking en blijvende waarde van die bediening waar ik naar geluisterd heb, in mijn leven als functionerend lid van Christus? Wat hebben die gaven van de Here, de apostel, de profeet, de herder, de leraar en de evangelist in mij uitgewerkt? Waar ben ik nu als gevolg daarvan? Heb ik het aangehoord, het als de bediening beschouwd, het daarbij gelaten en hen door laten gaan met hun bediening? Of ben ik als gevolg daarvan, een dienaar van Christus? Dat is toch een duidelijke vraag, niet waar? O, geve God dat we het Woord des Heren zo verstaan en als gevolg daarvan de kracht zien werken in Gods volk, in de gemeente die Zijn lichaam is. We hebben die kracht vandaag de dag erg nodig, die zekerheid, dat hechte fundament.

Individuele verantwoordelijkheid

Laten we nog eens goed lezen: "... om de heiligen te volmaken, tot het werk van de bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus" (Voorhoeve-Vertaling). Dus het werk van de bediening moet resulteren in de opbouw van het lichaam van Christus. Laten we dit nog eens in omgekeerde volgorde toetsen. Hoeveel dragen u en ik bij tot de opbouw van het lichaam van Christus? In welke mate functioneren we met dat gevolg dat het lichaam opgebouwd wordt? Dat is onze taak, voor ieder van ons. Dat is onze bediening. Bent u bereid om die verantwoordelijkheid te aanvaarden, om, door de genade van God, dat werk op uw hart te dragen, niet als een aanhanger, een volgeling, een passagier, een kerkganger, maar als een levend, functionerend lid, van wie alleen al de aanwezigheid in het lichaam van Christus betekent dat het opgebouwd wordt?

Iets later legt de apostel op een bijzondere manier zijn vinger bij ditzelfde punt. Hij zegt: "... door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde." Elk lid werkt op zijn wijze en dit heeft tot gevolg dat het lichaam zichzelf opbouwt in de liefde. Hij heeft hierbij het fysieke lichaam in zijn gedachten. Hoeveel Paulus wist van het menselijk lichaam vergeleken met wat wij weten, weet ik niet, maar de heilige Geest wist er alles van. Als u denkt aan de minuscuul kleine organismen van het menselijk lichaam, de cellen, en hoe de totale groei van het menselijk lichaam afhangt van het functioneren van iedere kleine cel en als u bedenkt dat het lichaam alleen maar opgebouwd wordt, groeit, als iedere individuele minuscuul kleine cel functioneert en zijn werk doet, hebt u daarin een wonderlijke illustratie die in alle opzichten volkomen opgaat, van hoe het geestelijk lichaam van Christus opgebouwd wordt en toeneemt. U zegt: "Ik tel niet mee. Ik ben maar een heel klein deeltje." Probeer eens de cellen in uw lichaam te tellen. Hoeveel cellen hebt u in een vierkante centimeter van uw lichaam? Nagenoeg ontelbaar. U ziet uzelf misschien als zo'n celletje, verloren in de menigte, maar er rust op u een machtige verantwoordelijkheid voor het hele lichaam. Het gaat er niet om hoe groot u bent, maar of u bijdraagt "op uw wijze". Elk lid werkt op zijn wijze, in zijn mate, en draagt zo bij tot de opbouw van het lichaam van Christus. Dat is onze functie en onze bediening.

Geliefden, dit is het moment van uw "wijding". Van nu af aan moet u uzelf zien in de bediening en als verantwoordelijk voor het hele lichaam van Christus naar uw mate. We kunnen dat niet begrijpen. We zullen het ook nooit begrijpen. We hebben hier te maken met een geheimenis. Wie kan het menselijk lichaam volledig begrijpen? Er zijn geheimenissen in dat lichaam die nog niemand ooit heeft kunnen peilen, en ik betwijfel het of iemand ze ooit zal kunnen

peilen. We hebben dit geheimenis van het menselijk lichaam vaak als volgt geïllustreerd: de toespraak van een Demosthenes is het gevolg van een Demosthenes die zijn ontbijt gehad heeft. Misschien hebt u enkele van die beroemde toespraken gelezen, die hele menigten in vervoering brachten en mensen lieten doen wat ze niet van plan waren. Dat is de kracht van menselijke taal en argumentatie. Als de orator gestopt was met eten, had hij ook moeten stoppen met zijn toespraken. Daarom waren zijn toespraken in zekere zin het gevolg van het feit dat hij at, maar hoe je ham en eieren kunt omzetten in toespraken, weet ik niet. Maar zo is het! Ziet u wat ik bedoel? En ziet u hoe u en ik, al zijn we maar kleine atoompjes die met het blote oog niet eens waargenomen kunnen worden, het hele lichaam van Christus kunnen beïnvloeden, ten goede of ten kwade? Hoe het mogelijk is weet ik niet, maar het is een feit. Het is een waarheid die duidelijk en heel concreet in het Woord van God staat: “Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde.” En als u en ik niet bijdragen, ieder op onze wijze, dan lijdt het hele lichaam daaronder en verzwakt het. Dit is dus de roeping, de oproep voor ieder lid van Christus, om een verantwoordelijk, functionerend en bewust lid te zijn, dat zijn bediening vervult.

Ja, maar er is nog iets meer: “... totdat wij allen de eenheid des geloofs ... bereikt hebben.” Hier leggen wij de vinger bij iets van uitermate groot belang. Alle christenen willen eenheid. Ze bidden ervoor, zijn bedroefd dat er zo weinig van te zien is, verlangen ernaar. Hoe komt die eenheid tot stand? Wat is het principe om tot de eenheid des geloofs te komen? Dat elk lid zijn bediening vervult, een functionerend lid wordt. Wat is de oorzaak van onenigheid, verdeeldheid en scheuring? Laten we opnieuw naar onze eerste Corinthebrief kijken: “En ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot geestelijke mensen, maar slechts als tot vleeselijke, nog onmondigen in Christus ... want gij zijt nog vleeselijk. Want als er onder u nijd en twist is, zijt gij dan niet vleeselijk, en leeft gij niet als (onveranderde) mensen? Want wanneer de een zegt: Ik ben van Paulus; en de ander: Ik van Apollos; zijt gij dan niet (onveranderde) mensen?” Er is verdeeldheid onder u, voortkomend uit het feit dat u vleeselijk bent. Uw vleeselijk zijn betekent geestelijke onvolwassenheid, geen eenheid des geloofs. Ieders volledig functioneren is een belangrijke factor om de eenheid des geloofs tot stand te brengen. De vijand is erop uit om het lichaam van Christus op aarde in zo veel fragmenten te splitsen als hij maar kan. Hoe doet hij dat? Voornamelijk door de onwetendheid van Gods kinderen. Voornamelijk door hun achterstand in geestelijke ontwikkeling, voornamelijk omdat ze geestelijk in een toestand van passiviteit zijn in plaats van activiteit. U zult ontdekken dat deze dingen schuilen achter de meeste activiteiten van de vijand, waardoor hij verdeeldheid brengt. Het Woord zegt heel duidelijk dat er eenheid des geloofs is doordat ieder lid functioneert en op levende wijze bijdraagt aan het geheel. Op een dag

gingen bepaalde mensen naar Mozes toe en klaagden erover dat er sommigen in de legerplaats waren die profeteerden. Zij dachten dat het een beweging was die zou leiden tot sektarisme of verdeeldheid of iets dergelijks. Ze dachten dat dit een breuk in de gemeenschap was, maar Mozes zei: “Och, ware het gehele volk des Heren profeten.” Hij was positief en dat is veel beter. Wanneer sommigen hun bediening wel vervullen, maar anderen niet, is het onmogelijk om tot de eenheid des geloofs te komen. Wij moeten er allen bij betrokken zijn.

Dan lezen we verder in Efeze 4: “... en der volle kennis van de Zoon Gods ... de maat van de wasdom der volheid van Christus.” Dat hangt allemaal samen met het actief functioneren van alle leden van Christus. We willen uit dit bijbelgedeelte niet slechts enkele fragmenten nemen, maar het geheel nog eens zorgvuldig lezen.

De apostel heeft deze dingen op het oog als hij schrijft: “Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neer, heen en weer geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt.” Als we het Grieks lezen, werpt dat nog meer licht op de zaak. De uitdrukking “het valse spel” verwijst naar het werpen van dobbelstenen en het element van bedrog. Het is inderdaad vals spel. Het is zoiets als een dobbelsteen waarmee geknoeid is, waar vals mee gespeeld wordt en dat begrip wordt hier gebruikt. “... die tot dwaling verleidt.” Hoe je de dobbelstenen ook gooit, ze zijn zo gemaakt, dat ze altijd zo vallen dat het gunstig is voor degene die ze gooit. Deze dwaling die de ronde doet, is de heiligen met bedrog uit hun positie in Christus te halen, hun hun voordelen in Christus te ontnemen. Is dat niet de uitwerking van dwaling op de lange duur?

Ja, gelovigen die op zo’n manier meegesleept worden, zien plotseling dat de realiteit hun ontnomen is door bedrog. Ze hebben hun voedsel verloren door iets wat zich voordeed als winst voor hen. “... in sluwheid”, dat is in hun slimheid en list. De woorden hier zijn heel rijk in betekenis. Paulus gebruikt hier een woord wat neerkomt op: “in iedere daad of elk werk, in sluwheid”. Elk van hun daden heeft een subtiele sluwheid in zich, een gemene slimmigheid. En o, hoe sluw en gemeen is de duivel in zijn valse leer. Het schijnt volkomen juist, door en door goed en volgens het Woord, maar er schuilt iets achter, een list, een strik. Het volk des Heren moet zich hiervan bewust zijn. Alleen als wij ons volledig geven, actief en positief zijn in ons geestelijk leven, komen we daar waar onze zintuigen zo geoefend zijn dat we het goede van het kwade kunnen onderscheiden en de list doorzien. Wat zou het geweldig zijn als ieder waar kind van God, dat naar de tijd gerekend in zo’n positie hoort te zijn, werkelijk in deze sluwe listen, deze golven en winden van valse leer, de dwaling onderscheidt, ziet waar het fout zit, waar het gevaar schuilt en dan de kinderen in het geloof kan waarschuwen, om hen die nog jong zijn in de Heer, die naar de tijd gerekend nog niet volwassen kunnen zijn, te behoeden.

Deze fundamenten zijn zeer belangrijk. Dit is fundamenteel werk. Wij moeten nu echter, zonder alles wat in deze verzen staat uitputtend te kunnen behandelen, gegrepen worden van de hoofdzaak van wat de apostel hier wil zeggen, namelijk dat u en ik, ieder van ons zonder uitzondering, zich zo dienen uit te strekken naar de Heer en verder te gaan met Hem op actieve en positieve wijze, terwijl we alle passiviteit weerstaan, dat ons geestelijk leven en onze geestelijke zintuigen ontwikkeld en tot volle wasdom gebracht worden. Dan zullen we vaststaan, nooit meer heen en weer geslingerd worden, ongeacht wat de sluwheden zijn, wat de winden zijn en de golven, die als een orkaan of tornado op ons afkomen, of zelfs als een zacht zomerbriesje; wij staan verankerd, we zijn ons bewust van de subtiele, verborgen strik, en we houden stand. We staan midden in de strijd. We zijn aan het bouwen in de strijd. Nergens is de strijd reëler, heviger en meedogenlozer dan juist daar waar heiligen toegerust worden, waar het lichaam van Christus gebouwd wordt. Daarom brengt deze Efezebrief op zo'n sublieme wijze deze twee dingen bij elkaar. Aan de ene kant zien we de gemeente, Zijn lichaam, dat gebouwd en volmaakt moet worden, aan de andere kant het woeden van de vijand en zijn subtiele werk. De vijand is erop uit de heiligen te misleiden en de gemeente te verwoesten. De enige manier waarop hij verslagen kan worden is door u en mij, die ons uitstrekken naar de volheid van Christus, die actief verder willen en er niet mee tevreden zijn dat we behouden zijn, maar die volledig gegrepen zijn van de volheid die mogelijk is in Christus. In gemeenschap met alle heiligen komen we dan tot de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.

Moge de Here Zijn Woord diep in onze harten schrijven.

HOOFDSTUK VIER

“Hierover hebben wij veel te zeggen, maar het is moeilijk uit te leggen, omdat gij traag zijt geworden in het horen. Want hoewel gij, naar de tijd gerekend, leraars behoort te zijn, hebt gij weer nodig, dat men u de eerste beginselen van de uitspraken Gods leert, en gij hebt nog melk nodig (en) geen vaste spijs. Want ieder, die nog van melk leeft, heeft geen weet van de rechte prediking: hij is nog een zuigeling. Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad” (Hebr. 5:11-14).

“Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God, van een leer van dopen en van oplegging der handen, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel; en dat zullen wij doen, indien God het vergunt” (Hebr. 6:1-3).

Dit bijbelgedeelte, dat we nog zouden kunnen aanvullen met vele andere uit de brieven aan de Romeinen, Corinthiërs, Efeziërs, Colossenzen en uit de brieven van Petrus, brengt één zeer fundamenteel punt naar voren. Fundamenteel omdat het in dit geval geadresseerd is aan zeer godsdienstige mensen, die deel hadden aan het hele systeem, dat door God Zelf ingesteld was. Dit gedeelte brengt duidelijk het feit naar voren dat met Christus en een juiste relatie met Hem, alle dingen opnieuw beginnen. Al het andere, ongeacht wat het is, is ten einde. Het maakt duidelijk wat Paulus zo graag naar voren bracht, dat met de dood van Christus alles voorbij was, alles! Bij de oudtestamentische orde was in religieuze zin het voorhangsel van de tempel centraal. Alle dingen kwamen daarin samen, in type. Toen Christus stierf, werd dat voorhangsel vanuit de hemel gescheurd en door Gods hand in tweeën gespleten. De oude orde werd in de kern getroffen. De dood van de Here Jezus maakte inderdaad een einde aan alle dingen – religieus en anderszins – van de oude orde, het oude systeem en de oude schepping. Met de opstanding van de Here Jezus begon God weer helemaal van voren af aan. En niet één fragment of onderdeelje van de oude schepping werd meegenomen naar de nieuwe.

Opstanding meer dan verheven worden tot een hoger plan

Ik denk dat veel mensen de gedachte hebben, ook al hebben ze die niet uitgewerkt en vorm gegeven, maar ze hebben het idee, dat als je een gelovige wilt worden, een kind van God, een christen, je op een bepaald punt in je levensloop

moet komen waar je als het ware via een roltrap een verdieping hoger wordt gebracht, waar je dan weer verder gaat. Je leeft je leven verder, maar dan op een hoger niveau. Met andere woorden, je hebt nu bepaalde interesses, godsdienstige interesses, christelijke interesses, die je voordien niet had. Je activiteiten en je krachten worden nu in verband met deze relatie met Christus aangewend en dat is iets nieuws. Je zet je leven op een hoger niveau gewoon voort en zo wordt opstanding verward met een soort promotie, verheven worden in een hogere stand. Nu is het uitermate belangrijk – en ik verontschuldig me er niet over dat ik over basiswaarheden spreek – dat we beseffen dat wij, als we kinderen Gods worden, niet op een hogere verdieping komen met de roltrap, maar dat we in het graf terechtgekomen zijn. We zijn begraven en wat God betreft komen we nooit weer tevoorschijn zoals we vroeger waren. U zegt: “Maar we zijn hier toch. Het is dezelfde oude ik, hetzelfde oude ego, dezelfde oude persoonlijkheid.” Dat kan van uw standpunt uit zo lijken, maar zeker niet vanuit Gods standpunt. Wat u en ik moeten doen is dat we Gods standpunt aanvaarden. Dat is wat Paulus bedoelt met:

“... zo moet het voor u vaststaan dat gij dood zijt voor de zonde ...” (Voorhoeve-vertaling: “Zo ook u, rekent het ervoor ten opzichte van de zonde dood te zijn”). Met andere woorden: aanvaardt Gods standpunt. Als u dat heel bewust en concreet eenmaal hebt aanvaard, kan het niet anders of u zult voortdurend en in toenemende mate weten dat Gods standpunt het juiste is. Dat is, dat God u dood rekende en u nog steeds dood rekent. Hij wil niets met u te maken hebben op dat oude niveau. En als u met iets van het natuurlijke leven komt, zult u merken dat het niet goed gaat, dat God tegen u is. Als u dan in zo’n crisis bent en zegt: “Wat is er aan de hand, Heer?” zegt de Here: “Dat was in het begin al uitgeschakeld!” Ziet u, het is een aanvaarden van Gods standpunt, eens en voor altijd, en dan ontdekt u dat het geen theorie is, geen leer, maar een werkelijkheid.

Wanneer bent u gestorven?

Deze week zag ik ergens een boekje liggen. De titel op het omslag trof me nogal. Waarschijnlijk kennen velen van u het. “Wanneer bent u gestorven?” Ik heb alleen de eerste paar woorden gelezen en daar zegt de schrijver: “Een vreemde vraag om iemand te stellen”, en dan even verder: “U bent net zolang geleden gestorven als de Here Jezus aan het kruis.” Dat is de waarheid die de Heer wil dat wij aanvaarden. Het standpunt van de Heer is dat u en ik gestorven zijn voordat we geboren waren, voor we letterlijk in deze wereld kwamen. Wat betreft de oude schepping zijn wij gestorven; we zijn met Christus gestorven. De Heer heeft helemaal niets tot ons te zeggen en doet niets met ons, voordat

we deze positie hebben ingenomen. Het eerste woord van de Heer voor ieder mens is: bekering van dode werken. Alles is dood totdat u de eenheid met Christus in Zijn opstanding kent, alles, ongeacht wat het is, zelfs religie. Alles is dood, totdat u die eenheid met Christus kent in Zijn opstandingsleven.

Dat is Gods positie, en de verkondiging van het kruis van de Here Jezus aan elke man of vrouw houdt voor die man of vrouw een absoluut einde in, maar aan de andere kant het begin van een totaal nieuwe orde. Paulus noemt die andere orde: "... de nieuwheid des geestes". Dat is niet de nieuwheid van de heilige Geest, dat is de nieuwheid van onze geest. Onze geest is nieuw geworden en van daaruit werkt al het andere. U kunt dat zien in Paulus' eigen leven. Als er ooit iemand een voorbeeld was van wat nieuwheid des geestes betekent, dan was het Paulus wel. Het gebeurde bij hem heel plotseling. Op een dag is hij, dreiging en moord blazende tegen leden van Christus, op weg om met een hartstochtelijke vastberadenheid deze christenen te vernietigen. Maar enkele uren later is hij verootmoedigd voor een kleine gemeente in Damascus, die hij had willen vernietigen, en ontvangt zijn instructies voor zijn verdere leven.

Dat is toch een verandering van geest, nietwaar? Dat is nieuwheid des geestes. En u kunt zien hoe die enorme verandering naar alle kanten uitgewerkt wordt. Denk eens aan deze Farizeeër bij uitstek en aan zijn houding tegenover de heidenen, de honden, zoals hij ze noemde

(immers, ieder die geen Jood was, was een hond in de ogen van een Jood). Zie nu eens hoe deze man, die dit in zijn bloed had, de heidenen gelijkstelt met de Joden en zijn leven geeft in voortdurend lijden, opdat die heidenen ook Christus mogen leren kennen. Er is iets van binnen gebeurd, een nieuwe geest! Dat komt alleen door de crisis van de dood aan het ene en de opstanding in het andere rijk. Iets wat alleen God kan doen. Alles wat niet behoort tot die nieuwheid des geestes, behoort tot de oude schepping. Dat betekent dat daar de onoverkomelijke barrière van het kruis van de Here Jezus is, telkens wanneer die oude schepping de kop opsteekt. Als iets van onze oude mens, van ons oude humeur, onze oude wijze van oordelen of onze oude natuur de kop opsteekt, weten we als kinderen van God maar al te goed dat er op dat punt een barrière is waar we niet omheen kunnen. We worden geremd in ons geestelijk leven en we zullen terug moeten en dat probleem opruimen. Het is even reëel voor ons als wat ook. Op dat moment staan we geestelijk stil en het vlammeende zwaard houdt ons tegen op ons pad. Er is geen plaats voor iets van het oude. Breng het hier en u zult geoordeeld worden. Het oordeel van God zal u treffen. U wordt gebroken. Het is in strijd met het feit dat God al lang geleden met dat alles heeft afgerekend en we moeten Gods standpunt aanvaarden. Wanneer we het aanvaard hebben, dan wordt het in ons uitgewerkt, voortdurend. We nemen die positie in, we aanvaarden de waarheid. Wij kunnen zelf niet daadwerkelijk een

einde maken aan de oude schepping, maar we zeggen uitdrukkelijk: “Ik reken zoals God rekt.” Als we dan verdergaan, ontdekken we dat, omdat God dat alles onder het doodsoordeel heeft geplaatst, de dood erop rust. Als het dan ooit de kop weer opsteekt, stuit het op dat doodvonnis. Als wij in onze natuurlijke kracht voor de Heer beginnen te werken, komen we de dood tegen en het duurt niet lang of onze natuurlijke kracht komt onder het doodvonnis. Als we ons natuurlijke oordeel gebruiken in de dingen van God, komen we tot stilstand en het duurt niet lang of we komen op een dood punt en kunnen onmogelijk verder. Alles van het natuurlijke wat we binnenbrengen in de dingen van God, confronteert ons weer met datzelfde oude punt, namelijk dat de dood op de oude schepping rust. In de mate waarin wij ons in nieuwhed des levens bewegen, waarin we werken door de Geest van God en wandelen naar de Geest, wordt de dood weggedaan en zijn wij in het leven. En we kunnen verdergaan en doorbreken, ongeacht hoeveel handicaps en zwakheid onze natuur heeft. We kunnen erdoorheen breken als we verdergaan in de Geest. “De wet van de Geest des levens heeft mij in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des dood.” Wij zijn vrij!

De dood: Gods uitgangspunt

Voor velen is dit alles bekend terrein, maar toch moeten we onszelf er voortdurend aan herinneren. Het is het fundament. Tenzij het fundament grondig gelegd is, zullen we blijven steken in onze groei. We kennen veel kinderen Gods die al jaren de Heer kennen, van wie velen voor de Heer hebben gewerkt, maar die toch zijn blijven steken. Ze komen niet verder. Er is iets wat hen tegenhoudt. Waarom? Op de een of andere wijze is iets van hun oude zelfleven op een bepaald moment weer naar boven gekomen en kwam in de weg te staan. Misschien was het iets van het oude denken of van hun oude wil, iets van hun oude gevoelens, verlangens of genegenheden. Op de een of andere wijze zijn ze weer op hun eigen weg. Zo staan ze de Here in de weg. Wat nodig is, is niet dat ze opnieuw sterven, maar dat ze gaan aanvaarden dat ze eens voor altijd in Christus gestorven zijn aan alles wat naar boven kan komen. Dan kunnen ze dat loslaten en vrijgemaakt worden van die wet der zonde en des dood. “Bekering van dode werken.” Dat is precies wat de apostel tegen de Hebreëen zegt: “Jullie zijn blijven stilstaan. Jullie zijn gewoon niet doorgegaan. Je bent tot zover gekomen, je hebt een bepaald punt bereikt en al jarenlang ben je geen millimeter van die positie afgeweken. Jullie zijn nog nooit verder gekomen dan de fundamenten. Jullie gaan niet door tot volle groei. Het staat voor jullie nog steeds niet eens en voor altijd vast dat jullie gestorven zijn toen Christus stierf. Toen jullie tot Christus kwamen is er een eind gekomen aan de hele oude schep-

pingsorde, ook in godsdienstig opzicht. Christus is het einde der wet en het einde van de oude schepping, èn Hij is het begin van al het nieuwe.” Word het nooit moe als oude waarheden herhaald worden. Het zijn de fundamenten en als zodanig uitermate belangrijk.

Of we het nu aanvaarden of niet, of we het op prijs stellen of niet, eens zullen we ontdekken dat Gods fundament voor altijd vaststaat. Dat is de waarheid en niemand zal ooit verder komen met betrekking tot God en alles wat van Hem is, als hij nog steeds gebonden is door de oude schepping en nog leeft op dat oude niveau. Deze nieuwe weg des levens is zo smal, dat we onszelf niet mee kunnen nemen, we moeten onszelf achterlaten.

Dit is een positie die we dienen in te nemen. Als iemand zich laat dopen verklaart hij op praktische wijze dat hij deze positie inneemt. Wat hij daarna gaat ontdekken is dat hij niet slechts een bepaalde leer gehoorzaamd heeft, maar dat hij binnengegaan is in een situatie vol leven en van daaruit gaat de Heer alle implicaties daarvan uitwerken. Hij zegt: “Dat is gestorven; dat kun je niet meer meenemen, haal dat niet weer uit het graf, leg het weer terug.” En de gelovige zal op de hele weg die hij gaat, opmerken dat de Heer Zijn vinger legt op dingen die Hij ziet als beëindigd in de dood van Zijn Zoon. Maar, waar Gods gedachte en standpunt aangaande de dingen die gestorven zijn aanvaard wordt, komt er uiteraard meer van Christus naarmate we onszelf verliezen.

Ik wil graag dat u inziet dat ieder van ons, van de wijste tot de dwaaste, als wij werkelijk in Christus komen, alles weer opnieuw moeten leren. Het is waar dat we een geweldige schat aan kennis en informatie kunnen bezitten, zoals de wereld die geeft, maar toch moet de wijste, die het rijkst is aan kennis en aan alles, in Christus komen en daar het abc van geestelijke dingen leren. Dat zal hij ontdekken. Alles moet geleerd worden van de kleuterklas af, van de wieg van het geestelijk leven af. Het heeft geen nut om tot de Heer te komen, denkend dat we iets weten. Het duurt niet lang of we beginnen te beseffen dat we niets weten. De Heer sprak: “Hoe moeilijk zullen zij, die geld (Eng. vert. rijkdommen) hebben, het Koninkrijk Gods binnengaan.” Ik denk dat als Hij in een andere wereld geweest was, in onze westerse wereld bijvoorbeeld, Hij waarschijnlijk gezegd had: “Hoe moeilijk zullen zij, die kennis hebben, het Koninkrijk binnengaan.” De kennis, wijsheid en het intellect, waar de westerse wereld zo prat op gaat, is de grote verhindering om het Koninkrijk binnen te gaan. Het Koninkrijk is niet bereid om iets te weten. Toen Paulus buiten de Joodse wereld terecht kwam, was dat het wat hij aldoor zei, dat de wijsheid van deze wereld de grootste belemmering is. Voor de Joden was het verlangen naar meer rijkdom de belemmering, voor de heidenen de zucht naar kennis. Alles wat bij de natuur hoort, moet aan de kant gezet worden. Het is een belemmering om het Koninkrijk binnen te gaan. Hoe langer we in gemeenschap met de Heer leven, hoe meer we weten dat we niets weten. De enige kennis die we bezitten is dat we

helemaal niets weten, maar we verlangen er wel aldoor naar om kennis te verkrijgen. Er is geen eenvoudige, snelle manier om geestelijke kennis te verkrijgen; we moeten helemaal bij het begin beginnen en gaandeweg de dingen van de Heer leren. Als wij als jonge christenen beginnen, denken we echt dat we iets weten. Maar dat is natuurlijk jeugdige dwaasheid. Wij moeten alles weer opnieuw leren. Alle kennis die we op het natuurlijke vlak hebben, telt hier niet mee. Geestelijke kennis is iets anders. We zijn weer opnieuw begonnen, maar als we die plaats aanvaard hebben: nu moet ik alles leren, ik ben open en verlangend om te leren, want ik weet niets, dan kan de Here ons onderrichten. Wie trots is leert nooit iets. Moge de Here ons laten zien wat het betekent om te beginnen, wat de betekenis van het kruis is als einde van het oude en begin van het nieuwe.